

— А, види се, госпожата ви е люта? — пита той готвачката...

— А що?...

— Току се кара... Кучка...! — само кирията си да получа... Ти ѝ поискай кирията!...

Колчо си получи пжтнитѣ, завърза ги въ парцалче, пхна ги въ пояса си и се успокои... Като се прострѣ на пода, той се зави съ кожуха си и гледаше готвачката, която приготвѣше вечеря за господаритѣ.

— К'во пържешъ?

— Заякъ топля...

— Тѣ току ядатъ... У насъ господарѣтъ гължи яде... Бога ми!...

Когато господаритѣ се навечерѣха, засвири се на пияно. Въ кухнята глухо и сладко долитаха мекитѣ звукове на валса, и Колчо слушаше и се чудѣше.

— Ей, какъ я каратъ! Весело живѣятъ!... А намъ... ехъ — намъ пѣкъ на онзи свѣтъ ще бжде по-добрѣ!

— Кой знае! каза готвачката.

— Азъ ти казвамъ!... Помни ми думата... Който тукъ се смѣе, на онзи свѣтъ ще плаче... Туй вече го повѣрвай!...

Дълго звучеше музиката, и, подѣ нейнитѣ сладки звукове, Колчо мислѣше за господарския животъ, за онзи свѣтъ. Готвачката угаси лампата...
 — Покрай тѣхъ и за конетѣ ще забравя!...
 неочаквано издума Колчо, заобръща се, затрака и задрънка котлитѣ.

— Ти какво правишъ тамъ? тревожно попита току-що задрѣмалата готвачка.

— Конетѣ трѣбва да напоя!